

Рябова Аліса Вікторівна

Заслужена учителька України, директорка Павлоградської загальноосвітньої школи I-III ступенів №9 Павлоградської міської ради Дніпропетровської області, заступниця міського голови Павлограда

Я навчалась на історичному факультеті (заочне відділення) з другого курсу. Перевелась з Ворошиловградського педагогічного (факультет методичної роботи). До речі, проректор заочного навчання категорично відмовлявся брати мене, у зв'язку з тим, що багато предметів я не вивчала, а здати їх самостійно, як він вважав, не реально.

Лише дякуючи ректору Зязюну Івану Андрійовичу, якого, засмучена, в сльозах, зустріла в інституті, я в 1986 році була зарахована на 2 курс історичного факультету та здала всю різницю в предметах.

До цього часу вважаю цю зустріч подарунком долі. Перші враження від інституту – який порядок!!! Увага приділялась всьому – і навчанню, і вихованню, і зовнішньому вигляду... Риса, яка була притаманна всім викладачам факультету – надпрофесіоналізм та людяність.

Пройшло багато років, а до цього часу, з захопленням і ніжністю, згадуються роки навчання в Полтаві.

Будучи студенткою, я вже працювала вчителем і для мене особливо важливим був предмет – педагогіка з методикою викладання історії та суспільствознавства. Демиденко Тетяна Прокопівна викладала так, що всі роки моєї педагогічної праці я користувалась її порадами, а ще завжди хотіла бути на неї схожою в манері говорити, спілкуватись, виглядати.

З теплотою і любов'ю згадую Олександра Максимовича Мельнікова. Він викладав у нас історію середніх віків. Інтелігент, професіонал, принципова особистість з надзвичайним почуттям гумору. Нам всім було відомо, що в нього є таємний зошит, в якому він записує враження про студентів. Одного разу, не буду викривати секрет при яких обставинах, цей зошит опинився в наших руках. Оце була здобич!!! Ми дізналися про себе багато цікавого, тонко підміченого викладачем. Тим же таємним способом, зошит повернули на місце...

З почуттям великої поваги згадую Авдєєву М.О. Дуже соромно було не вивчити предмет, який викладала Маргарита Олександрівна. Але і здати було не просто – викладач вимагала досконалих знань. Вона могла безліч разів «завертати» невдах та ледарів. Оцінку ставила лише тоді, коли горе-студент таки видавав необхідну порцію знань.

Історію СРСР викладав професор Денисовець П.М. Дуже великою проблемою для студентів були білети з питаннями про війни та баталії. Павло Мусійович вимагав, щоб студенти знали назви військових кораблів, їх капітанів тощо.

На все життя запам'яталась його порада: Щоб ви не робили в житті, завжди задавайте собі питання: «А нащо?».

Особливий відбиток в моєму серці залишив Самойленко О.П. Царство йому небесне... Олександр Павлович був моїм науковим керівником при написанні дипломної роботи «Звільнення Дніпропетровщини від фашистських загарбників під час Великої Вітчизняної війни».

У нього було своє ставлення до цих історичних подій. Він сприймав події війни не як статистичний перелік поразок та перемог, а як трагедію і велич всієї країни взагалі, та кожної людини окремо. І мене так навчив. А я вчила так своїх учнів та власних дітей...

Дорогі працівники факультету – керівники, викладачі, методисти, лаборанти... Ви вплинули на мою долю, завдяки вам я є освіченою людиною, зерна ваших знань зійшли моїми успіхами, перемогами, здобутками, вдалою кар'єрою та щасливим життям...